

VINDECAREA DE VORBIREA DE RAU

predica de John Wesley

Daca fratele tau a pacatuit impotriva ta, du-te si mostra-l intre tine si el singur. Daca te asculta, ai castigat pe fratele tau. Dar, daca nu te asculta, mai ia cu tine unul sau doi inisi, pentru ca orice vorba sa fie sprijinita pe marturia a doi sau trei martori. Daca nu vrea sa asculte de ei, spune-l bisericii; si, daca nu vrea sa asculte nici de biserica, sa fie pentru tine ca un pagan si ca un vames. (Matei 18: 15-17)

1." NU VORBI de rau pe nimeni, " spune marele apostol : o porunca la fel de clara ca " Sa nu ucizi! " Dar cine, chiar si printre crestini, ia in considerare aceasta porunca? Da, cat de putini sunt cei ce macar o inteleg!

Ce este *vorbirea de rau*? Nu este dupa cum presupun unii, acelasi lucru cu minciuna sau calomnia. Chiar daca ce spune un om poate fi adevarat, totusi faptul cum o spune poate fi vorbire de rau. Caci vorbirea de rau nu este nici mai mult nici mai putin decat faptul ca vorbesti rau despre o persoana absenta, Rezulta ceva rau, care a fost intr-adevar facut sau spus de catre cineva care nu este prezent.

Sa zicem, ca vazand un om beat, sau auzindu-l blestemand sau injurand, eu spun aceasta cand el nu este de fata cu mine; aceasta este vorbire de rau. In limba noastra (engleza), ea de asemenea este numita cu un nume extrem de potrivit - BACKBITING (traducere ad literam: muscare de spate, explicata in dictionar ca atacarea caracterului sau reputatiei unei persoane care nu este prezenta). Nu exista nici vreo diferenta substantiala intre acest termen si ceea ce noi de obicei numim TALEBEARING (traducere din dictionar: purtare de vorbe, raspandire de barfa, secrete care pot provoca nechez sau prejudicii, palavrageala). Daca povestea s-ar transmite intr-o maniera calma delicata, (poate cu expresii de bunavointa catre persoana respectiva si de speranta, ca lucrurile pot sa nu fie chiar atat de rele,) atunci noi o numim WHISPERING (traducere din dictionar raspandire de zvonuri, barfa, susoteala).

Dar in orice maniera este facuta, lucrul este acelasi; acelasi in substanta, chiar daca nu este in circumstanta. Oricum este vorbire de rau; oricum aceasta porunca "Nu vorbi rau de nimeni" este calcata in picioare, daca noi relatam altuia gresala, vina, defectul unei alte a treia persoane, cand aceasta nu este prezenta sa raspunda pentru ea insasi.

2. Si cat de extrem de obisnuit este acest pacat, printre oamenii de toate rangurile si clasele sociale! Cum mai cad neincetat in acest pacat cei de sus si cei de jos, cei bogati si cei saraci, cei intelepti si cei prosti, cei invatati si cei fara carte! Persoane, care difera una de alta in toate celelalte lucruri, cu toate acestea sunt de acord in aceasta privinta. Cat de putini sunt cei care pot marturisi inaintea lui Dumnezeu, " eu sunt curat in aceasta problema: mi-am pus totdeauna o straja la gura mea si am tinut inchisa usa buzelor mele".

Ce conversatie - oricat de lunga ar fi ea – auzi, din care vorbirea de rau sa nu fie un ingredient? Si aceasta se intampla chiar printre oamenii care in general, au frica de Dumnezeu inaintea ochilor lor, si cu adevarat doresc sa aiba o constiinta libera de pacat fata de Dumnezeu si fata de om.

3. Si chiar insasi obisnuinta acestui pacat face ca el sa fie dificil de evitat. Deoarece noi suntem inconjurati cu el din toate partile, daca nu suntem profund sensibili la pericol si nu veghem mereu impotriva lui, suntem predispusi sa fim dusi de torent. In acest moment intreaga omenire este, ca sa zicem asa, intr-o conspiratie impotriva noastra. Si exemplul lor se strecoara pe neobservate in viata noastra si noi nici nu stim cum s-a intamplat, asa incat alunecam imperceptibil in imitarea lor. Pe langa toate acestea, el este recomandat din launtru ca si din afara. Nu prea exista in mintea omului o stare de spirit rea, care sa nu poata fi din cand in cand gratificata de ea, si in consecinta sa ne incline spre ea. Ne este satisfacuta mandria noastra, cand relatam acele cusururi ale altora despre care noi credem ca nu suntem vinovati. Mania, resentimentul, si toate starile de spirit urate sunt rasfatate prin vorbirea impotriva celorla de care noi suntem nemultumiti. Si in multe cazuri, prin istorisirea pacatelor lor, oamenii fac pe plac propriilor dorinte daunatoare si nesabuite.
4. Vorbirea de rau este dificil sa fie evitata, deoarece ne ataca frecvent in mod deghizat. Noi vorbim astfel, dintr-o nobila, generoasa, sfanta indignare „impotriva acestor creaturi josnice”! Noi comitem un pacat prin simpla ura a pacatului! Il slujim pe diavol din ravna pentru Dumnezeu. In scopul de ai pedepsi pe cei rai, suntem cuprinsi de aceasta rautate. "La fel se intampla si cu patimile, caci ne autojustificam lucrurile in toate " si, sub valul sfinteniei, punem fraudulos pacatul asupra noastra.
5. Dar nu exista nicio cale de a evita aceasta capcana? Exista, fara putinta de tagada. Domnul nostru binecuvantat a aratat o cale simpla pentru ucenicii Sai, in pasajul citat mai sus. Nimeni care umbla precaut si ferm pe aceasta cale, nu va cadea vreodata in vorbirea de rau. Aceasta regula este, fie o masura preventiva infailibila fie un remediu sigur al acestui pacat.

In versetele precedente, Domnul nostru spune: "Vai de lume din pricina prilejurilor de pacatuire." Suferinte de nedescris vor aparea in lume din aceasta sursa nefasta. {*Prilejuri de pacatuire* sunt toate lucrurile prin care cineva este intors sau impiedicat din caile lui Dumnezeu.} "Fiindca nu se poate sa nu vina prilejuri de pacatuire." Astfel este natura lucrurilor: asa este slabiciunea, sminteala si rautatea lumii. "Dar vai de omul acela," nenorocit este acel om, "prin care vine prilejul de pacatuire. ... Acum, daca mana ta sau piciorul tau te face sa cazi in pacat" daca cea mai draga placere, cea mai iubita si mai capabila persoana, te intoarce de la, sau te impiedica in cale, "taie-le si leapada-le de la tine." Dar cum putem noi evita sa dam prilej de pacatuire unora si sa fim victima prilejului de pacatuire a altora? Mai ales cand ei sunt in gresala si noi o vedem cu ochii nostri? Domnul nostru ne invata cum: El

stabileste o metoda sigura de a evita prilejurile de pacatuire, si in acelasi timp vorbirea de rau. "Daca fratele tau a pacatuit impotriva ta, du-te si mostra-l intre tine si el singur. Daca te asculta, ai castigat pe fratele tau. Dar, daca nu te asculta, mai ia cu tine unul sau doi inisi, pentru ca orice vorba sa fie sprijinita pe marturia a doi sau trei martori. Daca nu vrea sa asculte de ei, spune-l bisericii; si, daca nu vrea sa asculte nici de biserica, sa fie pentru tine ca un pagan si ca un vames. "

I. 1. Mai intai, "Daca fratele tau a pacatuit impotriva ta, du-te si mostra-l intre tine si el singur." Cel mai bun mod de a urma acesta prima regula, acolo unde se poate practica, este aplicarea ei cuvânt cu cuvânt. Prin urmare, daca tu vezi cu ochii tai un confrate crestin, ca face un pacat de netagaduit, sau auzi cu urechile tale, astfel ca este imposibil pentru tine sa te indoiesti de acest fapt, atunci rolul tau este clar. Cu prima ocazie pe care o ai, mergi la el: si daca poti avea acces, "mostră-l între tine și el singur."

Intr-adevar trebuie sa se aiba mare grija ca aceasta sa se faca intr-o stare sufleteasca buna, si intr-o maniera corecta. Reusita mustarii depinde in mare masura de starea sufleteasca in care a fost data. Asadar, sa nu fii in lipsa de rugaciune zeloasa catre Dumnezeu, iar mustrarea sa fie data intr-un spirit smerit, cu o profunda convingere de pacat care strapunge in inima. Numai Dumnezeu este cel ce te face sa fii diferit, si daca s-ar face vreun bine prin ceea ce este vorbit, Dumnezeu Insusi o face.

Roaga-te ca El sa iti pazeasca inima, sa iti lumineze mintea si sa iti caluzeaca limba catre acele cuvinte cu care li face Lui placere sa binecuvanteze. Ai grija sa vorbești într-un duh bland si smerit: caci "mania omului nu lucreaza neprihanirea lui Dumnezeu."

Daca el este "coplesit de vreo vina," el nu poate fi restaurat altfel decat "cu duhul blandetii. "Daca el se opune adevarului, totusi nu poate fi adus la cunostinta acestuia, decat prin blandete. Oricum, vorbește într-un duh de dragoste duioasa, "pe care apele mari nu pot sa il stavileasca." Caci dragostea nu poate fi invinsa, ea biruie toate lucrurile. Cine poate vorbi despre puterea dragostei?

*Dragostea poate apleca gatul indaratnic
Piatra s-o transforme in carne
Inmoaie si topeste, strapunge si zdrobeste
O inima tare de granit.*

Confirma apoi dragostea ta pentru el, si prin aceasta vei "aduna carbuni aprinsi pe capul lui."

2. Dar ai grija de asemenea de maniera in care ii vorbești ca sa fie potrivita cu Evanghelia lui Cristos. Evita totul in privire, gestică, cuvânt, si tonul vocii care sa dea ideea de mandrie. Evita cu grija toate lucrurile care arata aroganta sau

ingamfare. Fereste-te sa te apropii chiar si la mare distanta cu desconsiderare, dominare, sau dispret. Cu grija la fel de mare, evita toate formele de manie, si desi trebuie sa vorbești clar, nu lasa sa fie niciun reproș, nicio acuzație zeflemitoare sau care aduce ocară, ci împartășește dragoste.

Mai presus de toate, sa nu existe nicio nuanță de ură sau rea voință, nicio amaraciune sau iritare în exprimare; folosește limbajul afecțiunii precum și al amabilității, ca totul sa arate ca decurge din dragoste, din inimă. Si totuși această afecțiune nu trebuie sa te împiedice sa vorbești în modul cel mai serios și sincer: în măsura în care se poate, vorbește cuvintele descoperite de Dumnezeu, (pentru ca nu există nimic altceva mai potrivit ca ele), știind ca ești sub ochii Celui care vine sa judece vii și morții.

3. Dacă nu ai un prilej de a vorbi cu el în persoană, sau nu poți avea acces, e posibil sa o faci printr-un mesager, un prieten comun, în a cărui discreție și integritate, te poți încrede deplin. O astfel de persoană, vorbind în numele tău, și în spiritul și maniera descrise mai sus, poate sa corespundă aceluiași tel, și, într-o bună măsură, sa umple lipsa ta de slujire directă. Numai, fereste-te ca sa nu simulezi lipsa de prilej, cu scopul de a fugi de cruce: nici nu lua drept bun, ca tu nu poți avea acces, fara ca macar sa fi făcut încercarea. Dacă poți vorbi direct este cu mult mai bine. Dar dacă nu poți și trebuie sa o faci prin altul, este mai bine decât nimic.

4. Dar ce faci dacă nici nu poți vorbi în persoană și nici nu găsești un mesager în care sa te poți încrede? Dacă acesta este realmente cazul, atunci ramane doar sa scrii. Si pot exista unele circumstanțe care fac din aceasta cea mai recomandabilă modalitate de a comunica. Una dintre aceste circumstanțe este, când persoana cu care avem de a face, are un temperament iute și violent, așa încat nu suportă cu ușurință mustrarea, în special de la un egal sau de la un inferior. În scris, admonestarea poate fi astfel prezentată încat sa o faca cu mult mai tolerabilă. De altfel, mulți vor citi chiar aceleasi cuvinte, pe care nu le-ar putea suporta sa le audă. Citirea mustrării nu da un șoc atât de violent mandriei lor, nici nu le atinge atât de sensibil onoarea. Si sa presupunem ca la început nu prea face impresie, ei o vor mai citi, poate, a doua oară, și, reflectand mai mult, vor pune pe inimă ceea ce ei desconsiderau înainte. Dacă îți adaugi numele, aceasta este aproape acelasi lucru cu a te duce la el, și a-i vorbi în persoană. Si aceasta ar trebui totdeauna făcut.

5. Trebuie sa observăm ca acesta este un pas pe care Domnul nostru ne poruncește sa îl facem, înainte ca sa încercăm orice altceva. Nu este îngaduita nicio alta alternativă, nicio opțiune pentru orice altceva: Aceasta este calea: mergi pe ea. Este adevărat, El ne poruncește, dacă este nevoie sa mai facem alți doi pași. Dar ei trebuie sa fie făcuți succesiv după acest pas, și niciunul din ei înainte.

6. Nu te gandi sa te scuzi pentru faptul ca faci un pas diferit de cel hotarat de Domnul Isus, spunand: "Ei, nu am vorbit cu nimeni si am fost asa de impovarat, ca nu m-am putut abtine si l-am vorbit de rau."

Ai fost impovarat!? Nu era de mirare caci trebuia sa-i vorbesti; doar daca nu era impietruta constiinta ta: caci tu erai sub vina pacatului de a nu te supune unei porunci clare a lui Dumnezeu. Tu trebuia imediat sa te fi dus si sa-l fi mustrat "intre tine si el singur." Daca nu ai facut-o, cum ar trebui sa fi altfel decat impovarat, (doar daca inima ta nu e cu totul impietruta,) cand calcai in picioare porunca lui Dumnezeu, si il urai "pe fratele tau in inima ta".

Si ce cale ai gasit sa te despovarezi? Dumnezeu te mustra pentru pacatul de omisiune, pentru ca nu ai spus fratelui tau despre gresala sa: si tu te consolezi sub mustrarea Lui, printr-un pacat de comitere, prin a relata gresala fratelui tau unei alte persoane! Usurarea cumparata prin pacat are un pret costisitor: ma incred in Dumnezeu ca nu vei avea tihna, ci vei fi cu atat mai mult impovarat pana te duci "la fratele tau si mustra-l" si nu la altcineva.

7. Cunosc o singura exceptie la aceasta regula. Poate exista un caz special, in care este necesar sa il acuzi pe cel vinovat, desi nu este de fata, pentru a-l apara pe cel nevinovat. De exemplu: Ai cunostinta de planul pe care un om il are impotriva vietii sau averii vecinului sau. Situati in acest caz poate fi de asa natura, incat sa nu existe niciun alt mod de a impiedica acel plan de a se realiza, decat prin a-l face cunoscut, fara intarziere, celui impotriva caruia a fost conceput. In acest caz, aceasta regula a apostolului - "nu vorbi de rau pe niciun om" este anulata, si este legitim, da, este datoria noastra sa vorbim despre o persoana care nu este prezenta, in scopul de a preveni facerea de rau altora si lui insusi in acelasi timp.

Dar aminteste-ti ca toata vorbirea de rau este, in insasi natura sa, otrava mortala. De aceea, daca esti uneori constrans sa o folosesti ca medicament, totusi, foloseste-o cu frica si cu tremur, cunoscand ca este un medicament atat de periculos, incat nimic, ci numai necesitatea absoluta te poate scuza ca sa o folosesti. In consecinta, foloseste acest medicament cat se poate de rar; doar atunci cand exista o astfel de necesitate; si chiar atunci, foloseste din el cat de putin posibil; numai atat cat este necesar pentru scopul propus. In toate celelalte momente: "*du-te* si mustra-l intre tine si el singur. "

II. 1. Dar ce se intampla "daca nu te asculta"? Daca el intoarce raul pentru binele facut? Daca el este mai degraba infuriat decat convins de pacat? Ce se intampla daca el asculta dar fara nicio relevanta, si continua in raul de pe calea sa?

Daca mustrarea cea mai blajina si afectuoasa nu are niciun efect, binecuvantarea pe care noi am dorit-o pentru altul, se va intoarce in sanul nostru. Si ce trebuie sa facem atunci? Domnul nostru ne-a dat o indrumare clara si completa. Atunci "mai ia cu tine unul sau doi insi ": Acesta este cel de-

al doilea pas. Ia unul sau doi martori pe care ii cunosti ca au o natura iubitoare, iubesc pe Dumnezeu si pe aproapele lor. Ai grija, de asemenea, ca ei sa aiba un duh smerit, si sa fie imbracati in umilinta. "Sa fie blanzi cu toti,..plini de ingaduinta rabdatoare; sa nu intoarca rau pentru rau, sau ocară pentru ocară, ci dimpotriva, sa dea binecuvantare." Sa fie oameni cu judecata, intelegatori, care sunt inzestrati cu intelepciune de sus; oameni care sunt nepartinitori, liberi de prejudecati de orice fel. Trebuie de asemenea sa se aiba grija, ca atat persoanele cat si caracterele lor sa fie binecunoscute persoanei in cauza. Si aceia care sunt acceptabili pentru el, sa fie preferati fata de altii in aceasta alegere.

2. Dragostea va dicta maniera in care ei trebuie sa procedeze, potrivit cu natura cazului. Si nu se poate prescrie vreo anumita maniera pentru toate cazurile. Dar, este posibil, in general, sa se recomande, ca inainte de a incepe confruntarea, ei sa marturiseasca cu blandete si afectiune ca nu au nicio manie sau prejudecata fata de cel pe care il confrunta, si ci pur si simplu din bunavointa se implica totusi in problemele lui. Pentru a face aceasta mai evident, ei ar putea atunci sa te asculte cu calm cand repeti inaintea lor, conversatia anterioara pe care ai avut-o cu cel in cauza, si ceea ce a spus in apararea lui, inainte ca ei sa incerce sa decida ceva. Dupa aceasta ei vor fi mai in masura sa judece in ce maniera sa procedeze, pentru ca, "orice vorba sa fie sprijinita pe marturia a doi sau trei martori: " Pentru ca orice ai spus, sa poata avea tarie deplina, adaugand greutatea autoritatii lor.

3. In acest scop, ei pot: 1. Sa repete pe scurt ceea ce ai vorbit tu, si ceea ce a raspuns el ; 2. Sa dezvolte, sa reveleze, si sa confirme motivele pe care tu le-ai dat; 3. Sa dea greutate mustrarii tale, aratand cat de corecta, binevoitoare si oportuna a fost ea? In final, pune in aplicare recomandarile si convingerile pe care le-ai alaturat la mustrare. Si acestea pot de asemenea pe viitor, daca e nevoie, sa fie marturie la ceea ce s-a vorbit.

4. Cu privire la aceasta, precum si la regula precedenta, putem sa observam ca Domnul nostru nu ne lasa nicio alternativa, ci ne porunceste in mod expres sa facem aceasta si nimic altceva in locul ei. El de asemenea ne indruma cand sa facem aceasta. Nici mai curand, nici mai tarziu. Anume, *dupa* ce noi am facut primul, si *inainte* de a-l fi facut pe al treilea pas. Numai atunci, suntem autorizati sa relatam raul pe care l-a facut altul, celor pe care noi ii dorim sa poarte sarcina cu noi, in aceasta mare pilda de dragoste frateasca.

Sa avem grija cum relatam incidentul unei alte persoane, si doar cand ambele masuri au fost luate. Daca neglijam sa luam aceste masuri, sau daca luam altele, de ce este de mirare ca noi inca suntem impovarati? Caci noi pacatuim fata de Dumnezeu, si fata de aproapele nostru. Si in oricat de frumoase culori am prezenta situatia, totusi, daca avem constiinta, pacatul nostru se va descoperi, si va aduce o povara pe sufletul nostru.

III. 1. Ca noi sa fim complet instruiti in aceasta chestiune grava, Domnul nostru ne-a mai dat inca o alta indrumare. "Daca nu vrea sa asculte de ei," atunci, si nu pana atunci, "spune-I Bisericii." Acesta este cel de-al treilea pas. Intrebarea este: Cum trebuie sa fie inteles aici acest cuvant "Biserica"? Dar insasi natura situatiei va determina aceasta, dincolo de orice indoiala rezonabila. Nu puteti sa spuneti Bisericii nationale, intregii colectivitatii de oameni denumita "Biserica Anglicana." Nici nu ar raspunde vreunui scop crestin, daca ati putea face asta: asadar, nu este acesta intelesul cuvantului. Nici nu puteti sa spuneti intregii colectivitati de oameni din Anglia de care sunteti legati mai direct. Intr-adevar, nu ar servi unui scop bun; de aceea, cuvantul nu trebuie sa fie inteles astfel. Nu ar servi niciunui scop valoros, sa spui despre greselile fiecarui membru in parte, congregatiei sau obstei crestinilor adunati la Londra. Ramane ca tu sa spui despre acest fapt, prezbiterului, sau prezbiterilor Bisericii, celor care sunt pastorii acestei turme a lui Cristos, de care voi amandoi apartineti, care vegheaza asupra sufletului tau si al lui, "ca cei ce trebuie sa dea socoteala."

Si aceasta trebuie facuta, daca se poate, in prezenta persoanei in cauza, cu toata delicatetea si dragostea, pe care natura lucrului o va permite. In mod corespunzator slujbei lor, acestora le revine sarcina sa ia decizii referitoare la comportarea celor aflati in grija lor, si sa mustre *cu toata autoritatea* potrivit culpabilitatii prilejului de pacatuire. Asadar, cand tu ai facut toate acestea, ai facut tot ceea ce Cuvantul lui Dumnezeu, sau legea dragostei solicitata de la tine. Tu nu esti acum partas la pacatul lui, dar daca el pierde, sangele lui este pe capul lui.

2. Aici de asemenea sa se observe, ca acesta este cel de-al treilea pas pe care trebuie sa il facem; si pe acesta trebuie sa il facem la randul sau, dupa ceilalti doi pasi; nu inaintea celui de-al doilea, cu atat mai putin inaintea primului pas; doar daca nu exista o situatie foarte speciala.

Intr-adevar, intr-un singur caz, cel de-al doilea pas poate coincide cu acesta: situatiile pot fi, intr-o maniera, una si aceeasi. Prezbiterul sau prezbiterii Bisericii, pot fi atat de legati de fratele ranit, incat ei pot sa ia locul pentru *unul sau doi* martori; astfel incat poate fi suficient sa le spui lor, dupa ce ia-i spus fratelui tau, "intre tine si el singur."

3. Cand ai facut aceasta, ti-ai izbavit sufletul tau. "Daca nu vrea sa asculte nici de biserica," daca el persista in pacatul lui, "sa fie pentru tine ca un pagan si ca un vames." Tu nu mai ai obligatia sa te gandesti la el: numai cand il incredintezi lui Dumnezeu in rugaciune. Nu mai trebuie sa vorbești cu el, ci sa il lasi propriului sau Stapan. Intr-adevar, inca ii mai datorezi si lui, precum si tuturor celorlalti pagani, bunavointa sincera, afectuoasa. Ii datorezi politete, si, dupa cum este ocazia, relatii omenesti. Dar sa nu ai nicio prietenie, familiaritate cu el; niciun fel de alte relatii decat cele cu un pagan neprefacut.

4. Dar daca aceasta este regula conform carei umbla crestinii, care sunt meleagurile unde traiesc ei? Cativa este posibil sa ii gasesti imprastiaiti ici si colo. Dar cat de putini! Cat de rar sunt raspanditi pe fata pamnatului! Si unde

exista o colectivitate de oameni, care umbla indeobste astfel? li putem gasi in Europa? Sau, sa nu mergem mai departe, in Marea Britanie ori Irlanda? Ma tem ca nu: ma tem ca putem cauta in lung si-n lat in aceste regate, si totusi sa cautam in zadar.

Vai pentru lumea crestina! Vai pentru crestinii protestanti, pentru reformati! "O, cine se va ridica cu mine impotriva celor rai?" "Cine va fi de partea lui Dumnezeu" impotriva vorbitorilor de rau?

Esti "tu acel om?" Prin harul lui Dumnezeu, vrei sa fi tu cel care nu va fi purtat de suvoi? Esti deplin hotarat, Dumnezeu fiind ajutorul tau, chiar din acest ceas sa pui o straja, o continua "straja inaintea gurii tale si sa tii inchisa usa buzelor tale?" Din acest moment vei umbla dupa aceasta regula, "sa nu vorbești de rau pe nimeni? " Daca il vezi pe fratele tau ca face rau, ii vei spune de gresala lui intre tine si el sigur? "Dupa aceea vei lua"unul sau doi" martori, si numai apoi "vei spune Bisericii?"

Daca acesta ar fi scopul inimii tale, atunci, invata o lectie bine, "Sa nu asculti raul despre nimeni." Daca nu ar exista ascultatori, nu ar exista niciun fel de vorbitori de rau. Si nu este (potrivit proverbului popular) primitorul la fel de rau ca hotul? Prin urmare, daca oricine incepe sa vorbeasca de rau in auzul tau, opreste-l imediat. Refuza sa auzi vocea vrajitorului, oricat de atragator te farmeca el: indiferent cat de delicata este maniera sau de blajin accentul, pe care il foloseste si face atat de multe marturisiri de bunavointa pentru cel pe care il injunghie in intuneric, si il loveste sub a cincea coasta.

In mod hotarat refuza sa asculti, desi soptitorul se plange de a fi impovarat pana cand vorbeste. Impovarat! Nebunule, te trudesti tu, chinandu-te pana la agonie in rugaciune cu secretul tau blestemat, asa cum sufera o femeie in chinurile nasterii copilului? Du-te atunci, si fii izbavit de povara ta, in felul in care Domnul a hotarat.

Mai intai, "du-te si mostra-l intre tine si el singur." Apoi, "ia cu tine unul sau doi" prieteni comuni, si vorbește-i in prezenta lor. Daca niciuna dintre aceste doua masuri nu are rezultat, atunci "spune-l bisericii." Dar, cu riscul sufletului tau, nu spune nimanui altcuiva, fie inainte sau dupa. De ce sa impovarezi pe altcineva, precum si pe tine, prin a-l face partas la pacatul tau.

5. O, daca toti cei care poarta mustrarea lui Cristos, care sunt numiti metodisti (*strajeri*) in bataie de joc, ar da un exemplu lumii crestine, cel putin in acest singur exemplu! Lasati deoparte vorbirea de rau, palavrageala, ducand vorba de colo colo, susoteala, barfa: nu lasa pe niciuna dintre acestea sa iasa din gura ta. Ai grija ca "sa nu vorbești de rau pe niciun om; " despre cei care nu sunt de fata, nimic, altceva, decat bine.

Daca trebuie sa fie distinsi, fie ca vor sau nu, acesta sa fie semnul de distingere a unui metodist (*strajer*): "El nu critica pe nimeni in spatele lui; prin aceasta roada poti sa il cunosti."

Ce efect binecuvantat al acestei lepadari de sine ar trebui sa simtim repede in inimile noastre! Cum "ar curge ca un rau pacea noastra" cand noi astfel "am urmarit pacea cu toti oamenii!" Cum dragostea lui Dumnezeu ar fi din belsug in inimile noastre pe cand noi am confirma in acest fel, dragostea noastra pentru fratii nostri! Si ce efect ar avea asupra tuturor celor care sunt uniti in numele Domnului Isus! Cum dragostea frateasca ar continua sa sporeasca, cand acest mare obstacol ar fi indepartat! Toti membrii trupului lui Cristos ar avea grija si afectiune unul pentru altul! "Daca un membru sufera, toti suferim cu el;" "daca unul ar fi onorat, toti s-ar bucura cu el;" si fiecare si-ar iubi fratele" cu o inima curata, cu ardoare.

Si aceasta nu este totul: numai ce efect ar putea avea aceasta, chiar asupra lumii pacatoase! Cat de repede ar descoperi ei in noi, ceea ce nu au putut gasi printre toate miile de frati ai lor, si ar striga, (precum Iulian, apostatul, catre curtenii lui pagani,) "Vedeti cum acesti crestini se iubesc unul pe altul!" Mai ales, prin aceasta ar convinge Dumnezeu lumea, si i-ar pregati si pe ei pentru imparatia Lui: asa cum putem afla cu usurinta din acele cuvinte remarcabile ale ultimei rugaciuni a Domnului nostru:

"Ma rog pentru cei ce vor crede in Mine ca toti sa fie una, cum Tu, Tata, esti in Mine, si Eu in Tine pentru ca lumea sa creada ca Tu M-ai trimis." Domnul ne imputerniceste sa ne iubim unul pe altul, nu numai "in cuvant si in vorbire, ci si in fapta si in adevar" chiar asa cum ne-a iubit Cristos pe noi! Amin!